

§ 5 c.

En læge kan overfor indenrigs- og boligministeren fraskrive sig retten til at ordinere euforiserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af sådanne stoffer for tid eller indtil videre.

§ 5 d.

Når en læge efter ovenstående bestemmelser helt eller delvis har mistet retten til at ordinere euforiserende stoffer, påhviler det amtslægen (i København stadslægen) at foretage de til lægens praksis fornødne ordinationer af sådanne stoffer. Sundhedsstyrelsen kan dog udpege en anden dertil villig læge til at foretage disse ordinationer. Nærmere regler om fremgangsmåden ved disse ordinationer kan fastsættes af sundhedsstyrelsen.

§ 5 e.

Indenrigs- og boligministeren kan på ethvert tidspunkt efter ansøgning tilbagegive en læge retten til at ordinere euforiserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af stofferne. Dersom ministeren afslår ansøgningen, kan lægen begære denne afgørelse prøvet ved domstolene, hvis der er forløbet mindst et år, efter at der er truffet endelig bestemmelse om rettens bortfald, og mindst et år, efter at generhvervelse senest er nægtet ham ved dom. Det er en betingelse for afgørelsens prøvelse ved domstolene, at lægen fremsætter begæring herom overfor ministeren inden 3 uger fra det tidspunkt, da han ved forkyndelse eller anbefalet brev er blevet gjort bekendt med afgørelsen. Indenrigs- og boligministeren foranledi-

ger herefter retssag anlagt mod lægen i den borgerlige retsplejes former.

§ 5 f.

Sundhedsstyrelsen giver samtlige apotekere meddelelse om bortfald og generhvervelse af retten til at ordinere euforiserende stoffer.

3) I lovens § 22 tilføjes som nyt stk. 2:

„En læge, der i medfør af §§ 5 b eller 5 c har mistet retten til at ordinere euforiserende stoffer, men som desuagtet foretager sådanne ordinationer eller giver andre læger vildledende oplysninger for at få dem til at ordinere stofferne for sig, straffes med bøde eller hæfte.“

4) Som ny § 28 a i loven indsættes:

„Sundhedsstyrelsen er berettiget til at udsende meddelelse til læger og apotekere om personer, der efter de for sundhedsstyrelsen foreliggende oplysninger må antages at misbruge euforiserende stoffer.“

§ 2.

Stk. 1. Regeringen bemyndiges til ved kongelig anordning at sætte loven i kraft på Færøerne, eventuelt med sådanne ændringer, som måtte følge af øernes særlige forhold.

Stk. 2. Indenrigs- og boligministeren bemyndiges til at lade lov nr. 72 af 14. marts 1934 om udøvelse af lægegerning optrykke med de ændringer, der er en følge af de senere love.

Bemærkninger til lovforslaget.

Misbrug af morfin og andre euforiserende (rusgivende) lægemidler — dette omfatter en række stimulerende lægemidler, som personer kan blive forfaldne til i en sådan udstrækning, at det udsætter deres sundhed og almindelige velfærd for fare — har været kendt her i landet i hvert fald siden sidste halvdel af forrige århundrede, men i mangfoldige år er misbrugene antagelig kun forekommet i forholdsvis ringe udstrækning. De misbrug, man har kendt, er navnlig forekommet indenfor 2 hovedgrupper af personer.

Den ene gruppe omfatter personer beskæftiget indenfor medicinalvæsenet, og indenfor denne gruppe er det navnlig blandt lægerne, misbrugene har vist

sig. Misbrug af euforiserende stoffer kan måske siges at være en erhvervs sygdom hos læger, fordi deres ofte hårde og anspændende arbejde med krav om oplagthed på alle tider af døgnet kan medføre trang til stimulans, og fordi adgangen til stofferne for deres vedkommende yderligere er så let. Af lovgivningsforanstaltninger mod misbrug indenfor denne gruppe af personer har man hidtil kun haft § 5 i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse — tidligere § 7 i lov nr. 111 af 30. april 1909 om sundhedsvæsenets centralstyrelse — samt § 5 i lov nr. 72 af 14. marts 1934 om udøvelse af lægegerning, jfr. § 4 i lov nr. 90 af 31. marts 1953 om udøvelse af jordemodergerning